

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ԱՌԱՋԻՆ ԲԱԺԱՆՄՈՒՆՔ

ՍԻՄՈՆՅԱՆՆ ԸՆԴԴԵՄ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ

(Գանգադ թիվ 18275/08)

ՎՃԻՌ

ԱՏՐԱՍԲՈՒՐԳ

7 ապրիլի 2016թ.

Սույն վճիռը վերջնական է դառնում Կոնվենցիայի 44-րդ հոդվածի 2-րդ կետով սահմանված պայմաններով: Այն կարող է ենթարկվել խմբագրական փոփոխությունների:

Սիմոնյանն ընդդեմ Հայաստանի գործով,

Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը (Առաջին բաժանմունք),
հանդես գալով Պալատի հետևյալ կազմով՝

Միրյանա Լազարովա Տրայկովսկա [Mirjana Lazarova Trajkovska]՝ *Նախագահ,*

Լեդի Բիանկու [Ledi Bianku],

Քրիստինա Պարդալոս [Kristina Pardalos],

Լինոս-Ալեքսանդր Սիցիլիանոս [Linos-Alexandre Sicilianos],

Ալեշ Պեյչալ [Aleš Pejchal],

Արմեն Հարությունյան [Armen Harutyunyan],

Պաուլին Կոսկելո [Pauliine Koskelo]՝ *դատավորներ,*

և Անդրե Ուամպաչ [André Wampach]՝ *Բաժանմունքի քարտուղարի տեղակալ,*

2016 թվականի մարտի 15-ին անցկացնելով դռնփակ խորհրդակցություն,

կայացրեց հետևյալ վճիռը, որն ընդունվեց նույն օրը.

ԸՆԹԱՑԱԿԱՐԳԸ

1. Գործը հարուցվել է 2008 թվականի ապրիլի 10-ին՝ «Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին» կոնվենցիայի (Կոնվենցիա) 34-րդ հոդվածի համաձայն, Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի պրն Ռուբիկ Սիմոնյանի (դիմումատուի) կողմից՝ ընդդեմ Հայաստանի Հանրապետության Դատարան ներկայացված գանգատի (թիվ 18275/08) հիման վրա:

2. Դիմումատուին ներկայացրել է Երևանում գործող փաստաբան պրն Հ. Ալումյանը: Հայաստանի Հանրապետության կառավարությունը (Կառավարությունը)

ներկայացրել է Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանում Հայաստանի Հանրապետության կառավարության լիազոր ներկայացուցիչ պրն Գ. Կոստանյանը:

3. Դիմումատուն պնդել է, մասնավորապես, որ Քաղաքացիական վերաքննիչ դատարանի 2007 թվականի հունվարի 19-ի վճիռը բեկանելու վերաբերյալ Վճռաբեկ դատարանի 2007 թվականի հոկտեմբերի 10-ի որոշմամբ խախտվել է *res judicata* (կրկին վերանայման ենթակա չլինելու) սկզբունքը և ունեցվածքից անարգել օգտվելու իր իրավունքը:

4. 2010 թվականի հոկտեմբերի 20-ին գանգատն ուղարկվել է Կառավարություն:

ՓԱՍՏԵՐԸ

1. ԳՈՐԾԻ ՓԱՍՏԱԿԱՆ ՀԱՆԳԱՄԱՆՔՆԵՐԸ

5. Դիմումատուն ծնվել է 1950 թվականին և ապրում է Երևանում: Նրան իր մոր հետ համատեղ, սեփականության իրավունքով պատկանել է 223.9 քառ. մետր մակերեսով տուն և 770.3 քառ. մետր մակերեսով հողակտոր:

6. Չհստակեցված ամսաթվին դիմումատուն քաղաքացիական հայց է ներկայացրել մի քանի անհատների դեմ, որոնք, ըստ երևույթին, այդ տանը բնակվող նրա ազգականներն էին (այսուհետ՝ պատասխանողներ)՝ պահանջելով փոխհատուցում վճարելու միջոցով դադարեցնել այդ տան մի մասի նկատմամբ բնակելի տարածության օգտագործման նրանց իրավունքը և վտարել նրանց: Դիմումատուի մայրը նույնպես համանման հայց է ներկայացրել:

7. 2006 թվականի օգոստոսի 24-ին պատասխանողները հակընդդեմ հայց են ներկայացրել՝ պահանջելով անվավեր ճանաչել սեփականության վկայականը և ճանաչել իրենց կողմից օգտագործվող՝ տան մասի և հողակտորի նկատմամբ իրենց սեփականության իրավունքը՝ ձեռքբերման վաղեմության ուժով:

8. 2006 թվականի սեպտեմբերի 14-ին Երևանի Շենգավիթ համայնքի [առաջին ատյանի] դատարանը մերժել է դիմումատուի ու նրա մոր հայցերը և բավարարել է պատասխանողների հակընդդեմ հայցը:

9. Չհստակեցված ամսաթվին դիմումատուն վերաքննիչ բողոք է ներկայացրել համայնքի դատարանի վճռի դեմ:

10. 2007 թվականի հունվարի 19-ին Քաղաքացիական վերաքննիչ դատարանը քննել է վերաքննիչ բողոքը և բավարարել դիմումատուի հայցն այն մասով, որը վերաբերում էր փոխհատուցում վճարելու միջոցով պատասխանողների՝ բնակելի տարածության օգտագործման իրավունքը դադարեցնելուն: Միևնույն ժամանակ այն մերժել է պատասխանողների հակընդդեմ հայցը:

11. Այդ վճիռն անմիջապես ուժի մեջ է մտել և ենթակա էր բողոքարկման՝ վճռաբեկության կարգով, այն կայացնելու օրվանից վեց ամսվա ընթացքում:

12. 2007 թվականի ապրիլի 24-ին պատասխանողներն այդ վճռի դեմ վճռաբեկ բողոք են ներկայացրել Վճռաբեկ դատարան՝ պնդելով, որ այն ընդունվել է նյութական իրավունքի խախտմամբ: Իրենց բողոքն ընդունելու համար որպես հիմք՝ պատասխանողները, համաձայն Քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի (ՔԴՕ) 231.2 հոդվածի 1-ին կետի 1-ին և 3-րդ ենթակետերի, նշել են, որ Վճռաբեկ դատարանի կողմից ընդունման ենթակա դատական ակտը կարող է էական ազդեցություն ունենալ օրենքի միատեսակ կիրառության վրա, և որ նյութական իրավունքի խախտումը կարող է առաջացնել ծանր հետևանքներ:

13. 2007 թվականի մայիսի 2-ին Վճռաբեկ դատարանը որոշել է վերադարձնել պատասխանողների բողոքը՝ ճանաչելով այն անընդունելի՝ հիմքերի բացակայության պատճառով: Ներկայացվել են հետևյալ պատճառները.

«Վճռաբեկ դատարանի քաղաքացիական պալատը, ... քննելով [Քաղաքացիական վերաքննիչ դատարանի 2007 թվականի հունվարի 19-ի վճռի դեմ պատասխանողների կողմից ներկայացված բողոքն] ընդունելու հարցը, գտել է, որ այն պետք է վերադարձվի հետևյալ պատճառներով.

[ՔԴՕ-ի] 230-րդ հոդվածի 1-ին կետի 4.1 ենթակետի համաձայն՝ վճռաբեկ բողոքը պետք է ներառի [ՔԴՕ-ի] 231.2 հոդվածի 1-ին կետով [պահանջվող] հիմքերից որևէ մեկը:

Վճռաբեկ դատարանը գտնում է, որ վճռաբեկ բողոքում բացակայում են [ՔԴՕ-ի] 231.2 հոդվածի 1-ին կետով [պահանջվող] ընդունելիության հիմքերը: Մասնավորապես, Վճռաբեկ դատարանը համարում է, որ գործի փաստական հանգամանքներում հնարավոր դատական սխալի և դրա հետևանքների վերաբերյալ վճռաբեկ բողոքում բերված փաստարկներն անհիմն են:»:

14. Սույն որոշումը վերջնական է դարձել դրա հրապարակման պահից և ենթակա չի եղել բողոքարկման:

15. 2007 թվականի հուլիսի 19-ին պատասխանողները Վերաքննիչ դատարանի 2007 թվականի հունվարի 19-ի վճռի դեմ մեկ այլ վճռաբեկ բողոք են ներկայացրել Վճռաբեկ դատարան՝ պնդելով, որ տեղի են ունեցել նյութական և դատավարական իրավունքի խախտումներ: Իրենց առաջին վճռաբեկ բողոքում ներկայացված հիմքերից բացի պատասխանողներն իրենց բողոքն ընդունելու համար որպես հիմք նշել են, որ վիճարկվող դատական ակտը հակասում է Վճռաբեկ դատարանի կողմից նախկինում ընդունված դատական ակտին:

16. 2007 թվականի օգոստոսի 2-ին Վճռաբեկ դատարանը որոշել է բողոքն ընդունել քննության՝ գտնելով, որ այն համապատասխանում է ՔԴՕ-ի 230-րդ հոդվածի և 231.2 հոդվածի 1-ին կետի պահանջներին:

17. 2007 թվականի հոկտեմբերի 10-ին Վճռաբեկ դատարանը քննել է բողոքն ըստ էության և որոշել է բավարարել այն՝ բեկանելով Քաղաքացիական վերաքննիչ դատարանի 2007 թվականի հունվարի 19-ի վճիռը և օրինական ուժ տալով Շենգավիթ համայնքի [առաջին ատյանի] դատարանի 2006 թվականի սեպտեմբերի 14-ի վճռին:

18. 2007 թվականի նոյեմբերի 15-ին տան 115.4 քառ. մետր մակերեսի և հողակտորի 387 քառ. մետր մակերեսի առնչությամբ պատասխանողների անունով սեփականության վկայական է տրվել:

II. ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆ ՆԵՐՊԵՏԱԿԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

19. Ներպետական օրենսդրության համապատասխան դրույթներին համառոտ ծանոթանալու համար տե՛ս *Ամիրխանյանն ընդդեմ Հայաստանի [Amirkhanyan v. Armenia]*, թիվ 22343/08, §§ 25-28, 2015 թվականի դեկտեմբերի 3:

ԻՐԱՎՈՒՆՔԸ

I. ԿՈՆՎԵՆՑԻԱՅԻ 6-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ 1-ԻՆ ԿԵՏԻ ԵՎ ԿՈՆՎԵՆՑԻԱՅԻ ԹԻՎ 1 ԱՐՁԱՆԱԳՐՈՒԹՅԱՆ 1-ԻՆ ՀՈԴՎԱԾԻ ԵՆԹԱԴՐՅԱԼ ԽԱԽՏՈՒՄԸ

20. Դիմումատուն բողոք է ներկայացրել այն մասին, որ 2007 թվականի հունվարի 19-ի վճիռը բեկանելու որոշումը կայացվել է *res judicata* սկզբունքի խախտմամբ, և դրանով խախտվել է իր ունեցվածքից անարգել օգտվելու իր իրավունքը: Նա հենվել է Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի և թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի վրա, որոնք այնքանով, որքանով վերաբերելի են, ունեն հետևյալ բովանդակությունը՝

Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետ

«1. Յուրաքանչյուր ոք, երբ որոշվում են նրա քաղաքացիական իրավունքներն ու պարտականությունները ..., ունի օրենքի հիման վրա ստեղծված անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից ողջամիտ ժամկետում արդարացի և հրապարակային դատաքննության իրավունք:»

Թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդված

«Յուրաքանչյուր ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձ ունի իր գույքից անարգել օգտվելու իրավունք: Ոչ ոքի չի կարելի զրկել իր գույքից՝ բացառությամբ ի շահ հանրության

և այն պայմաններով, որոնք նախատեսված են օրենքով ու միջազգային իրավունքի ընդհանուր սկզբունքներով:

Նախորդ դրույթները, այնուամենայնիվ, չեն խոչընդոտում պետության՝ այնպիսի օրենքներ կիրառելու իրավունքին, որոնք նա անհրաժեշտ է համարում, ընդհանուր շահերին համապատասխան, սեփականության օգտագործման նկատմամբ վերահսկողություն իրականացնելու կամ հարկերի կամ մյուս գանձումների կամ տուգանքների վճարումն ապահովելու համար:»:

Ա. Ընդունելիությունը

21. Դատարանը նշում է, որ այս բողոքները Կոնվենցիայի 35-րդ հոդվածի 3-րդ կետի «ա» ենթակետի իմաստով ակնհայտորեն անհիմն չեն: Այն այնուհետև նշում է, որ դրանք անընդունելի չեն որևէ այլ հիմքով: Հետևաբար, դրանք պետք է համարվեն ընդունելի:

Բ. Ըստ էության քննությունը

22. Կառավարությունը պնդել է, որ վճիռները վերջնական լինելու սկզբունքի կամ դիմումատուի՝ իր ունեցվածքից անարգել օգտվելու իրավունքի որևէ խախտում տեղի չի ունեցել, քանի որ տվյալ ժամանակահատվածում օրենքով թույլատրվում էր սահմանված ժամկետում մեկից ավելի վճռաբեկ բողոք ներկայացնել: Հետևաբար, երկրորդ բողոքն ընդունելու և Վերաքննիչ դատարանի 2007 թվականի հունվարի 19-ի վճիռը բեկանելու մասին Վճռաբեկ դատարանի որոշումը որևէ տեսանկյունից օրինաչափ չէր:

23. Դիմումատուն պնդել է, որ տվյալ ժամանակահատվածում օրենքով, մասնավորապես ՔԴՕ-ի 231.1 հոդվածի 4-րդ կետով հստակ արգելվում էր նույն գործով վճռաբեկ բողոք ներկայացնել ավելի քան մեկ անգամ, եթե բողոքում թերությունները վերացնելու համար Վճռաբեկ դատարանի կողմից որևէ ժամկետ չի սահմանվել: Այսպիսով, պատասխանողների կողմից ներկայացված երկրորդ բողոքն ընդունելով և այնուհետև բեկանելով 2007 թվականի հունվարի 19-ի

վերջնական վճիռը՝ Վճռաբեկ դատարանը խախտել է Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի և թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի երաշխիքները:

24. Դատարանը կրկին նշում է, որ Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետով երաշխավորվող իրավական որոշակիության սկզբունքով, *inter alia* (ի թիվս այլնի), պահանջվում է, որ այն դեպքում, երբ դատարանները վերջնականապես որոշում են կայացրել որևէ հարցի վերաբերյալ, նրանց որոշումը չպետք է կասկածի տակ դրվի (տե՛ս *Բրումարեսկուն ընդդեմ Ռումինիայի* [ՄՊ] [*Brumărescu v. Romania* [GC]], թիվ 28342/95, § 61, ՄԻԵԴ 1999-VII և *Ռյաբիխն ընդդեմ Ռուսաստանի* [*Ryabykh v. Russia*], թիվ 52854/99, § 52, ՄԻԵԴ 2003-IX): Այնուհետև այն կրկին նշում է, որ դատարանի վերջնական վճիռը, որով ճանաչվում է գույքի նկատմամբ սեփականության իրավունքը, կարող է համարվել «ունեցվածք» թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի նպատակով, և վերջնական դառնալուց և այլևս բողոքարկման ենթակա չլինելուց հետո այդպիսի վճիռը բեկանելը միջամտություն կլինի վճռի շահառուի՝ այդ ունեցվածքից անարգել օգտվելու իրավունքի իրականացմանը (տե՛ս, *Բրումարեսկուն՝ վերևում հիշատակված*, § 74 և *Ռյաբիխը՝ վերևում հիշատակված*, § 61):

25. Անդրադառնալով սույն գործի փաստական հանգամանքներին՝ Դատարանը նշում է, որ այն արդեն քննել է համանման բողոքներ և կողմերի փաստարկներ՝ ընդդեմ Հայաստանի հարուցված մեկ այլ գործով, և գտել է, որ տեղի է ունեցել Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի և թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի երաշխիքների խախտում (տե՛ս *Ամիրխանյանը՝ վերևում հիշատակված*, §§ 34-40 և §§ 46-48): 2007 թվականի հունվարի 19-ի վերջնական վճիռը Վճռաբեկ դատարանի կողմից բեկանվել է համանման հանգամանքներում, ինչի հետևանքով խախտվել է իրավական որոշակիության սկզբունքը: Ավելին, այդ վճռով հաստատվել է տան և հողակտորի նկատմամբ դիմումատուի սեփականության իրավունքը, ինչը չեղարկվել է բեկանման հետևանքով: Ուստի տեղի է ունեցել միջամտություն դիմումատուի՝ ունեցվածքից անարգել օգտվելու իրավունքի իրականացմանը, ինչը օրինական չի եղել:

26. Համապատասխանաբար, տեղի է ունեցել Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի և թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի խախտում:

II. ԿՈՆՎԵՆՑԻԱՅԻ 41-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ ԿԻՐԱՌՈՒԹՅՈՒՆԸ

27. Կոնվենցիայի 41-րդ հոդվածով նախատեսվում է.

«Եթե Դատարանը գտնում է, որ տեղի է ունեցել Կոնվենցիայի կամ դրան կից Արձանագրությունների խախտում, իսկ համապատասխան Բարձր պայմանավորվող կողմի ներկատական իրավունքն ընձեռում է միայն մասնակի հատուցման հնարավորություն, ապա Դատարանը որոշում է, անհրաժեշտության դեպքում, տուժած կողմին արդարացի փոխհատուցում տրամադրել:»:

Ա. Վնասը

28. Դիմումատուն նյութական վնասի համար պահանջել է 30 510 եվրո, որը տան այն մասի և այն հողակտորի շուկայական արժեքն է, որից նա զրկվել էր վերջնական վճռի բեկանման հետևանքով: Իր հայցի հիմնավորման համար նա ներկայացրել է անշարժ գույքի ընկերության կողմից կատարված գնահատում: Դիմումատուն նաև պահանջել է 3 000 եվրո՝ ոչ նյութական վնասի մասով:

29. Կառավարությունը պնդել է, որ դիմումատուն իր մոր հետ համատեղ է եղել տվյալ գույքի սեփականատերը: Ուստի նա կարող է նյութական վնասի հատուցում պահանջել միայն գույքի կեսի համար: Նրա՝ ոչ նյութական վնասի հատուցման պահանջը ենթակա է մերժման, քանի որ ենթադրյալ խախտման և այդ վնասի միջև չկա որևէ պատճառահետևանքային կապ:

30. Դատարանը նկատում է, որ սույն գործով այն հայտնաբերել է Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի և թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի խախտում, քանի որ դիմումատուի օգտին կայացված վերջնական վճիռը բեկանվել է իրավական որոշակիության սկզբունքի խախտմամբ, և բեկանման հետևանքով դիմումատուն զրկվել է իր գույքի մի մասից: Սովորաբար,

Կոնվենցիայի 41-րդ հոդվածի նպատակներով նախապատվությունը տրվում է *restitutio in integrum*-ին (մինչև իրավունքի խախտումը եղած դրության վերականգնում), քանի որ ակնկալվում է, որ պատասխանող Պետությունը պետք է խախտման հետևանքների համար բոլոր հնարավոր միջոցներով փոխհատուցի այնպես, որ հնարավորության սահմաններում վերականգնվի նախքան խախտումը եղած դրությունը (տե՛ս, ի թիվս այլ վճիռների, *Պիերսակն ընդդեմ Բելգիայի* [*Piersack v. Belgium*] (Հոդված 50), 1984 թվականի հոկտեմբերի 26-ի վճիռը, Շարք «Ա» թիվ 85, § 12): Գույքի նկատմամբ դիմումատուի սեփականության իրավունքը ճանաչելու մասին վերջնական վճիռի բեկանման դեպքում տվյալ գույքը վերադարձնելու միջոցով դիմումատուն հնարավորության սահմաններում կհայտնվեր այնպիսի դրության մեջ, որը համարժեք է այն դրությանը, որում նա կլիներ, եթե չլիներ թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի խախտում: Սակայն, որպես այլընտրանք, հնարավոր է նաև տվյալ պահի դրությամբ գույքի արժեքի վճարում՝ որպես նյութական վնասի հատուցում (տե՛ս *Բրումարեսկուն ընդդեմ Ռումինիայի* (արդարացի փոխհատուցում) [ՄՊ] [*Brumărescu v. Romania* (just satisfaction) [GC]], թիվ 28342/95, §§ 22-23, ՄԻԵԴ 2001-I):

31. Սույն գործում Դատարանը նշում է, որ տվյալ գույքի վերադարձը կարող է հետևանքներ ունենալ երրորդ կողմի բախվող շահերի համար (տե՛ս, ի հակադրություն, *Գլադիշևան ընդդեմ Ռուսաստանի* [*Gladysheva v. Russia*], թիվ 7097/10, § 106, 2011 թվականի դեկտեմբերի 6): Ավելին, դիմումատուն չի պահանջել այդպիսի վերադարձ (տե՛ս, ի հակադրություն, *Բրումարեսկուն* [ՄՊ]՝ վերևում հիշատակված, § 10), այլ փոխարենը՝ գույքի շուկայական արժեքի վճարում, ինչին կառավարությունը չի առարկել, և որը, ըստ նրա, կազմել է 30 510 եվրո: Ուստի Դատարանը հնարավոր է համարում սույն գործով դիմումատուին հատուցում հատկացնելը պատճառված նյութական վնասի դիմաց: Սակայն, ինչպես Կառավարության կողմից արդարացիորեն նշվել է, դիմումատուին սեփականության իրավունքով պատկանել է տվյալ գույքի միայն կեսը, իսկ մյուս

կեսը պատկանել է նրա մորը, որը դիմումատու չէր սույն գործով: Ուստի, պետք է տրամադրվի նյութական վնասի դիմաց պահանջվող գումարի միայն կեսը: Կառավարությունը չի վիճարկել դիմումատուի կողմից ներկայացված գնահատումը, իսկ Դատարանը որևէ պատճառ չունի դրա ճշգրտությունը կասկածի տակ դնելու համար: Ուստի, այն որոշում է դիմումատուին 15 255 եվրո հատկացնել՝ նյութական վնասի մասով: Դատարանը նաև որոշում է դիմումատուին 3 000 եվրո հատկացնել՝ ոչ նյութական վնասի մասով:

Բ. Ծախսերը և ծախքերը

32. Դիմումատուն ծախսերի և ծախքերի փոխհատուցման պահանջ չի ներկայացրել:

Գ. Չկատարման դեպքում հաշվարկվող տոկոսադրույքը

33. Դատարանը նպատակահարմար է համարում, որ չկատարման դեպքում հաշվարկվող տոկոսադրույքը պետք է հիմնված լինի Եվրոպական կենտրոնական բանկի սահմանած՝ փոխառության առավելագույն տոկոսադրույքի վրա, որին պետք է գումարվի երեք տոկոսային միավոր:

ԱՅՍ ՀԻՄՆԱՎՈՐՄԱՄԲ ԴԱՏԱՐԱՆԸ ՄԻԱՁԱՅՆ՝

1. Հայտարարում է գանգատն ընդունելի:
2. Վճռում է, որ տեղի է ունեցել Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետի խախտում:
3. Վճռում է, որ տեղի է ունեցել Կոնվենցիային կից թիվ 1 արձանագրության 1-ին հոդվածի խախտում:

4. Վճռում է, որ՝

ա) պատասխանող Պետությունը, Կոնվենցիայի 44-րդ հոդվածի 2-րդ կետի համաձայն, վճիռը վերջնական դառնալու օրվանից երեք ամսվա ընթացքում պետք է դիմումատուին վճարի հետևյալ գումարները, որոնք պետք է փոխարկվեն պատասխանող Պետության արժույթի՝ վճարման օրվա դրությամբ գործող փոխարժեքով.

i) 15 255 եվրո (տասնհինգ հազար երկու հարյուր հիսունհինգ եվրո)՝ գումարած գանձման ենթակա ցանկացած հարկ՝ նյութական վնասի մասով,

ii) 3 000 եվրո (երեք հազար եվրո)՝ գումարած գանձման ենթակա ցանկացած հարկ՝ ոչ նյութական վնասի մասով,

բ) վերը նշված եռամսյա ժամկետի ավարտից հետո մինչև վճարման օրը պարզ տոկոսադրույք պետք է հաշվարկվի վերոնշյալ գումարների նկատմամբ՝ չկատարման ժամանակահատվածում Եվրոպական կենտրոնական բանկի սահմանած՝ փոխառության համար առավելագույն տոկոսադրույքի չափով՝ գումարած երեք տոկոսային միավոր:

5. Մերժում է արդարացի փոխհատուցման համար դիմումատուի պահանջի մնացած մասը:

Կատարված է անգլերենով և գրավոր ծանուցվել է 2016 թվականի ապրիլի 7-ին՝ համաձայն Դատարանի կանոնակարգի 77-րդ կանոնի 2-րդ և 3-րդ կետերի:

Անդրե Ուամպաշ՝

Քարտուղարի տեղակալ

Միրյանա Լազարովա Տրայկովսկա՝

Նախագահ